

Arrest

**nr. 345 055 van 20 april 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat S. KOUMAR die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 juli 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 8 september 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 september 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Marokko. U bent moslim en van Arabische origine. U bent opgegroeid in Douar Rouf in de regio Tazaa. Uw ouders verblijven nog steeds in Marokko. Uw broer J.

en zus R. verblijven momenteel in België, uw zus N. verblijft in Nederland. Uw andere broer en zussen verblijven allen nog in Marokko.

U stelt Marokko te hebben verlaten vanwege uw seksuele geaardheid. In 2007 ontdekte de familie van uw toenmalige partner, A., dat jullie een seksuele relatie hadden. De familie van A. heeft hem om het leven gebracht. Uw vader en broers waren naar u op zoek en uw moeder adviseerde u om weg te lopen. U vluchtte naar de kustplaats Nador, waar u nog twee jaar op een koeienboerderij woonde en werkte. U ging soms naar het café en u deed boodschappen voor uw baas.

U verliet Marokko op 27 augustus 2009 en reisde illegaal met een boot naar Spanje. Vervolgens reisde u door naar België, u kwam hier op 1 september 2009 aan. U woonde in Mechelen en deed verschillende jobs, van werken in de bouw tot schoonmaken.

Bij terugkeer naar Marokko vreest u gedood te worden door uw familie vanwege uw geaardheid.

Op 04.09.2011 werd u gevat door de lokale politie te Mechelen wegens illegaal verblijf en kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten, u gaf hier geen gehoor aan. U werd op 20.11.2011, 11.04.2012, 24.5.2020 en 07.09.2021 herhaaldelijk aangehouden door de Belgische politie wegens illegaal verblijf. Op 07.09.2021 werd duidelijk dat u zich ook twee aliansen had aangemeten: R. B. (geboren op (...) 1985 met Algerijnse nationaliteit) en D. A. (geboren op (...) 1979 met Belgische nationaliteit). U kreeg weer een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 01.05.2022, 24.07.2022, 26.03.2023, 02.07.2023 en 03.05.2024 werd u telkens op heterdaad betrapt op het bezit van verboden middelen, i.a. hasj en cocaïne. Ook op 23.09.2024 en 26.11.2024 werd u door de Belgische politie aangehouden wegens illegaal verblijf. Op 02.11.2022 werd u door de rechtbank veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met uitstel en op 06.09.2023 werd u nog eens veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf, beide keren wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Op 25.11.2024 werd u opgesloten in de Gevangenis van Sint-Gillis, opnieuw wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs en het illegaal bezit, faciliteren of het aanzetten tot het gebruik van verdovende middelen.

Op 5 juli 2025 diende vanuit de Gevangenis van Sint-Gillis een verzoek om internationale bescherming in.

U legde geen documenten voor ter staving van uw verzoek.

Na het persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat in kader van het opvragen van de notities een aantal correcties door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uiterst laattijdig een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U verklaarde dat u op 1 september 2009 in België bent aangekomen (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 08.09.2025 [CGVS], p. 3). Het is echter pas op 5 juli 2025 dat u hier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (zie administratief dossier). Dat u pas zo laat na aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indiende, zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te hebben, is een eerste ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. Geconfronteerd met uw uiterst laattijdige verzoek om internationale bescherming, stelde u dat u in 2009 een verzoek tot regularisatie indiende met de hulp van een advocaat. Het verzoek werd volgens u afgekeurd (CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd waarom u nu pas asiel hebt aangevraagd in België, herhaalde u louter dat u niet terug kan keren naar Marokko en voegde u toe dat u hier in België niet kan leven zonder papieren (CGVS, p. 14). Deze verklaringen bieden echter allermindst verschoning voor uw uiterst laattijdige verzoek. Dergelijke houding kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier dan nog bijna 16 jaar mee wacht alvorens een eerste asielaanvraag in te dienen, wijst erop dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. Wel integendeel, uw verklaring niet in België te kunnen leven zonder papieren wekt juist het vermoeden dat u de asielprocedure vooral aangrijpt om verblijfsdocumenten te bekomen, hetgeen niet het doel van deze procedure is.

Waar uw advocate opwerpt dat u al lange tijd geleden naar België kwam en het concept van asiel nog niet bekend was (CGVS, p. 15-16), moet worden geconcludeerd dat het Commissariaat-generaal al sinds 1988 beslissingen neemt in asielaanvragen. De verklaring dat het concept van asiel in 2009 – toen u hier aankwam – nog niet bekend was, kan absoluut niet worden weerhouden. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan bovendien redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich op een correcte manier informeert over de asielprocedure en de mogelijkheden omtrent het verkrijgen van internationale bescherming. Bovendien stelde u zelf in 2009 met de hulp van een advocaat uw regularisatieaanvraag ingediend te hebben, waaruit kan

worden afgeleid dat u weldegelijk toegang had tot pertinente informatie – in zoverre uw advocaat het tegendeel beweerde (CGVS, p. 14-16). Eveneens werd u welgeteld dertien keer door de Belgische politiediensten gehoord en valt in de processen-verbaal terug te lezen dat u iedere keer gevraagd werd of u een asielaanvraag in België heeft ingediend. U antwoorde hier telkens “Nee” op (zie administratief dossier). Hieruit moet worden geconcludeerd dat u reeds vanaf de eerste keer dat u in aanraking kwam met de Belgische politiediensten – op 4 september 2011 – op de hoogte was van de mogelijkheid om asiel te vragen én u daar bij alle volgende gehoren aan herinnerd werd. Er kan dus niet gesteld worden dat u niet wist van de mogelijkheid om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, noch dat u dit niet had kunnen weten. Evenmin kan dit uw uiterst laattijdige aanvraag – bijna 16 jaar na aankomst in België – verschonen.

Uw uiterst laattijdige verzoek om internationale bescherming wijst erop dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming en doet ernstig afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Deze vaststelling plaatst dan ook van in den beginne een ernstig voorbehoud bij de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen vrees voor vervolging.

U verklaart dat u de Marokkaanse nationaliteit bezit en vreest dat u bij uw terugkeer vervolgd zult worden (of bent geweest) wegens uw seksuele oriëntatie (CGVS, p. 7). Hoewel het Commissariaat-generaal uw seksuele oriëntatie niet in twijfel trekt, benadrukt het dat het feit dat u deel uitmaakt van de lgbt-gemeenschap in Marokko, op zichzelf niet voldoende is om, overeenkomstig artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, aanspraak te maken op de vluchtelingenstatus.

Uit de COI Focus Marokko “Seksuele minderheden” van 9 april 2025 (update), beschikbaar op <https://cgvscgra.govshare.fed.be/sites/morocco/basic/COI%20Focus%20Maroc.%20Minorités%20sexuelles.pdf>, blijkt dat de Marokkaanse samenleving in het algemeen geworteld is in conservatisme en traditionele, culturele en religieuze islamitische waarden. Seksuele relaties tussen personen van hetzelfde geslacht zijn illegaal in Marokko en worden bestraft met een gevangenisstraf. Sporadisch worden rechtszaken tegen de lgbt-gemeenschap op deze of andere gronden geregistreerd. Personen die tot een seksuele minderheid behoren, kunnen ook het slachtoffer worden van mishandeling en discriminatie zowel door de politie als door de Marokkaanse bevolking, zowel in de privésfeer als in het openbaar. Bovendien zijn de autoriteiten niet in staat, daadwerkelijk bescherming te bieden aan leden van deze gemeenschap. Bovendien geeft de politieke klasse blijk van een gebrek aan engagement op dit gebied.

Verschillende bronnen wijzen er echter op dat de behandeling van lgbtq-personen in Marokko sterk afhankelijk is van het profiel, waaronder regio van herkomst, geslacht, genderexpressie, sociale klasse en financiële onafhankelijkheid. Daarnaast hebben seculiere waarden en moderniteit aan invloed gewonnen in de Marokkaanse samenleving. Als gevolg daarvan neemt de zichtbaarheid van seksuele minderheden toe. Bovendien behandelen de media het onderwerp openlijker als gevolg van talrijke sensibiliseringscampagnes. Hoewel lgbt-verenigingen illegaal zijn in Marokko, zijn er verschillende activistische groepen die als niet-geregistreerde organisaties opereren en hulp bieden aan slachtoffers van homofobie geweld.

Concluderend blijkt uit de algemene situatie dat seksuele en genderminderheden in Marokko een risicogroep vormen. Deze vaststelling heeft ertoe geleid dat het Commissariaat-generaal zeer voorzichtig is bij het onderzoeken van verzoeken om internationale bescherming op basis van de seksuele oriëntatie van een verzoek(st)er uit dit land.

Op basis van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, is er momenteel echter geen sprake van algemene vervolging van personen die tot de lgbt-gemeenschap behoren in Marokko. Daarom kan er niet a priori van worden uitgegaan dat elke lgbt-persoon in Marokko het risico loopt te worden vervolgd alleen wegens zijn seksuele geaardheid. Daarom moet u in concreto aantonen dat u persoonlijk reden hebt om te vrezen voor vervolging in uw land.

Om de hieronder uiteengezette redenen bent u er echter niet in geslaagd, het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming concreet aan te tonen.

U stelde bij terugkeer naar Marokko te vrezen gedood te worden vanwege uw geaardheid (CGVS, p. 7). U maakte deze vrees echter niet aannemelijk. Zo stelde u “wegens de dreiging van een serieuze moord” vertrokken te zijn uit Marokko, maar u gevraagd daar meer over te vertellen kwam u niet verder dan dat u 100% zeker bent dat ‘ze’ u gewoon gaan vermoorden. Nogmaals gevraagd meer de vertellen over die dreiging van moord, antwoordde u dat uw broer het directe telefoonnummer van uw moeder had weggehaald toen hij ontdekte dat jullie nog contact hadden. Eveneens stelde u dat u niet meer met uw broer en vader spreekt en dat u uw moeder contacteert via uw buurvrouw in Marokko (CGVS, p. 7). Hieruit dient te worden afgeleid dat u bij een terugkeer naar Marokko een vrees koestert ten aanzien van uw eigen familie. U antwoordde echter tot tweemaal toe naast de vraag, waarna de vraag een derde keer werd gesteld. U verklaarde daaropvolgend dat uw broer de telefoon vastpakte terwijl u met uw moeder in gesprek was en hij u vertelde dat u geen goede moslim bent, dat u een jood bent en dat u het telefoonnummer van uw moeder moest vergeten (CGVS, p. 7). Dit kan echter allerm minst aangemerkt worden als zijnde een werkelijke doodsb bedreiging. Eveneens stelde u dat uw vader u uit het familieboekje wilde laten verwijderen, als de wet dat zou toestaan (CGVS, p. 7). Dit komt neer op een dreigement om u te verstoten van de familie, hetgeen uiteraard betreurenswaardig is te noemen, maar ook dit kan allerm minst worden aangemerkt als een doodsb bedreiging. Een laatste keer gevraagd meer te vertellen over de bedreigingen die u zou hebben

ontvangen, herhaalde u dat u niet met uw vader en broer kan spreken. U stelde uw andere broer in Mechelen te zijn tegen gekomen maar hij zou u hebben geduwd in plaats van goeiendag te zeggen (CGVS, p. 7-8). Met deze verklaringen blijft u hangen in algemeenheden en slaagde u er niet in doorleefd en gedetailleerd te spreken over de vermeende bedreigingen die u in Marokko zou hebben ontvangen wegens uw geaardheid. Uw verklaringen duiden absoluut niet op "serieuze" doodsb bedreigingen, zoals u het zelf noemde, noch op enige andere werkelijke intenties tot vervolging van uw persoon zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie (CGVS, p. 7). Bijgevolg maakte u niet aannemelijk in Marokko vervolgd te zijn vanwege uw homoseksualiteit, noch maakte u aannemelijk bij terugkeer naar Marokko te moeten vrezen voor vervolging. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u nog twee jaar in de naastgelegen kustplaats Nador verbleef, nadat uw familie op de hoogte was geraakt van uw geaardheid (CGVS, p. 9). U stelde dat uw vader "razend" was toen hij vernam van uw relatie met A. en hij was u samen met uw broer "serieus aan het zoeken" (CGVS, p. 9). U gevraagd te vertellen over hoe zij u dan probeerden te vinden, kwam u niet verder dan dat ze serieus bezig waren om u te zoeken (CGVS, p. 9-10). Met dit antwoord valt u in herhaling en blijft uit uiterst vaag. Opnieuw geraakt u in wezen niet verder dan blote beweringen en slaagt u er geenszins in om deze enigszins te concretiseren. Hiermee maakt u dan ook allerminst aannemelijk dat u in Marokko diende te vrezen voor uw familie.

Voorts gevraagd of u na het verlaten van uw ouderlijk huis nog problemen heeft ondervonden vanwege uw geaardheid, antwoordde u dat niet te weten. U heeft geen nieuws over uw familie en zelfs uw moeder weet niets (CGVS, p. 13). Vervolgens gevraagd of u tijdens uw verblijf in Nador problemen heeft ervaren vanwege uw geaardheid, antwoorde u ontkennend en stelde u dat niemand wist van uw geaardheid (CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen mag aldus nergens blijken dat u gedurende uw verblijf in Nador enige problemen met uw familie zou hebben ervaren. Daar komt bij dat waar u in eerste instantie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde in Nador enkel naar buiten te gaan voor uw werk en ook daar niet veilig te zijn (zie Vragenlijst CGVS d.d. 25.07.2025, vraag 5), u tijdens het onderhoud van het CGVS dan weer stelde dat u soms wel naar een café ging, dat u ging wandelen en dat u voor uw baas kleine boodschappen deed of naar de bakkerij ging toen u in Nador verbleef (CGVS, p. 13). U stelde daar niets speciaals te doen en niemand was op de hoogte van uw geaardheid, maar u ging wel naar het café – waar u ook gewoon mensen tegen kwam (CGVS, p. 13). Dit ondermijnt uw eerdere verklaring bij DVZ ten zeerste, daar u weldegelijk andere plekken bezocht in Nador buiten uw werk. Evenmin hield u zich schuil of leefde u in totale afzondering, waardoor gesteld kan worden dat u zonder noemenswaardige problemen in staat was om in Nador te verblijven. Dat u omtrent dermate fundamentele elementen bepaald geen coherente verklaringen aflegt, plaatst verdere twijfels bij uw alreeds behoorlijk aangetaste algehele geloofwaardigheid. Indien uw familie daadwerkelijk naar u op zoek was, is het allesbehalve logisch dat u twee jaar lang openlijk in Nador kon verblijven zonder dat zij u zouden vinden. Indien uw familieleden het werkelijk zodanig op u gemunt zouden hebben dat zij u zouden willen vervolgen, zouden zij hiertoe in wezen reeds alle kansen hebben gehad, in casu quod non. Het feit dat u verder geen problemen hebt ondervonden met uw familie en u nog twee jaar zonder meer in Marokko kon verblijven en dit terwijl uw beweerde vervolgers al op de hoogte waren van uw geaardheid, doet ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees voor uw familie bij terugkeer naar Marokko. U bent er niet in geslaagd om doorheen uw verklaringen enigszins aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst werkelijk door uw familieleden zal worden vervolgd.

Evenmin komen uit uw verklaringen enige andere aanwijzingen naar voren die zouden wijzen op een nood aan internationale bescherming in uw hoofde ingevolge uw seksuele oriëntatie. In deze, en niet in het minst, verdient opmerking dat u in Marokko zeer openlijk uw seksualiteit beleefde. Zo ging u naar andere dorpjes, cafés of hammams als u opzoek was mannen om seks mee te hebben (CGVS, p. 10). Als u dan gevoelens bij uzelf en bij de andere man voelde, dan gingen jullie naar hem, naar u of zelfs gewoon naar het toilet om seks te hebben (CGVS, p. 11). Zo leerde u bijvoorbeeld ook uw andere partner, H., in het café kennen waar jullie samen sigaretten rookten, dicht bij elkaar stonden en elkaar een beetje betastten (CGVS, p. 11). Seks hadden jullie enkel in de woning waar H. samen met zijn ouders verbleef (CGVS, p. 11). Dit kan niet meteen beschouwd worden als voorzichtig gedrag om uw geaardheid te verbergen, wat toch verwacht kan worden gezien u destijds al wist dat homoseksualiteit in Marokko niet is toegestaan en niet zou worden geaccepteerd door de gemeenschap (CGVS, p. 9). Dit gedrag ondermijnt uw vermeende vrees voor vervolging ten zeerste. Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u nog contact heeft met uw buurvrouw en uw moeder in Marokko (CGVS, p. 4, 7). Ook met uw zus R., die in België verblijft, heeft u regelmatig contact (CGVS, p. 5). Via hen heeft u kennis van de huidige regels en normen die gelden in Marokko. Eveneens woonde tot uw 24e levensjaar in Marokko, waar u gedurende lange tijd in staat was om een zeer openlijk leven te leiden als homoseksueel (zie supra). Hierdoor weet u hoe u met de geldende regels en normen om moet gaan, hetgeen blijkt uit uw verklaringen omtrent uw vrienden en kennissen in Marokko, wat toont dat u in staat was om een sociaal netwerk op te bouwen (CGVS, p. 6). Uw kennis van de geldende regels en normen, het contact met uw familie en uw sociale vaardigheden stellen u in staat om bij terugkeer naar Marokko uw leven opnieuw vorm te geven. Overigens bent u in Marokko naar school gegaan en bent u er na uw middelbare studies steeds aan het werk geweest (CGVS, p. 3, p. 5-6). Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Marokko op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Marokko zou kunnen terechtkomen in precaire omstandigheden die internationale bescherming zouden

rechtvaardigen. Dat u bij terugkeer naar de Marokkaanse samenleving dient te vrezen voor vervolging, maakt u aldus allerm minst aannemelijk.

Ten slotte, in zoverre u aanhaalde dat uw partner in Marokko door zijn familie zou zijn vermoord na de ontdekking van jullie relatie, moet worden geconcludeerd dat u hieromtrent geen documenten hebt voorgelegd (CGVS, p. 6-7). Bijgevolg berusten uw verklaringen louter op blote beweringen, waardoor het voor het CGVS onmogelijk is om hieraan geloof te hechten. Zelfs als het CGVS uw verklaring zou volgen - in casu quod non - betekent het feit dat uw partner vermoord werd door zijn eigen familie niet automatisch dat u voor hetzelfde moet vrezen. Zo blijkt reeds uit bovenstaande uiteenzetting dat u geen gegronde vrees heeft voor vervolging door uw eigen familie. Evenmin maakte u tijdens het persoonlijk onderhoud melding van enige vrees voor de familie van uw partner in Marokko. U werd meermaals gevraagd naar de redenen die u zouden verhinderen terug te keren naar Marokko en u kreeg de mogelijkheid om bijkomende elementen over uw problemen toe te voegen, maar op geen enkel moment gaf u aan te vrezen voor de familie van de - door u beweerde - vermoorde partner in Marokko (CGVS, p. 7, 14-15). Gelet op het voorgaande kan dan ook niet worden aangenomen dat u in Marokko een gegronde vrees hebt voor vervolging door de familie van uw (gestelde) overleden partner.

U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw verzoek, waardoor bovenstaande appreciatie niet wijzigt. De door uw advocaat aangebrachte correcties in kader van het opvragen van de notities - met name de verbetering van enkele schrijfwijzen -, wijzigen inhoudelijk niets aan bovenstaande appreciatie.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Er dient echter te worden besloten dat er in Marokko geenszins sprake is van een situatie die gekenmerkt wordt door willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands conflict. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Marokko.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 20 november 2025 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesememorie wenst neer te leggen of de synthesesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesememorie zal neerleggen of van de synthesesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoeker heeft de Raad echter op 25 november 2025 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van het dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Hij wijst vooreerst op het risico op vervolging in zijn hoofde wegens zijn homoseksuele geaardheid. Verzoeker verwijst hierbij naar onder meer wetgeving, de handelingen van overheidsactoren, de sociale uitsluiting, het sociaal geweld en de bescherming. Vervolgens bespreekt verzoeker op omstandige wijze de concretisering van zijn vrees voor vervolging. Hij zet een betoog uiteen aangaande zijn vrees, zijn laattijdig verzoek, zijn profiel waaronder zijn regio van herkomst, zijn geslacht, zijn genderexpressie, zijn sociale klasse en financiële onafhankelijkheid, zijn seculiere waarden, moderniteit en zichtbaarheid en de niet-geregistreerde organisaties. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Nador, zijn openlijke beleving van zijn seksualiteit en zijn sociaal netwerk in Marokko.

Tot slot zet verzoeker op omstandige wijze de behandeling van terugkeerders uiteen. Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ), van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), van verschillende Europese lidstaten en 's Raads rechtspraak.

3.2. Stukken

Verweerder voegt aan zijn nota van 20 november 2025 volgende stukken toe:

- COI Focus: *“Maroc Minorités sexuelles”* van 9 april 2025;
- COI Focus : *“Maroc Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays”* van 11 juni 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend

op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar Marokko wegens zijn homoseksuele geaardheid.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

3.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op pertinente wijze opgemerkt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming uiterst laattijdig heeft ingediend:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uiterst laattijdig een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U verklaarde dat u op 1 september 2009 in België bent aangekomen (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 08.09.2025 [CGVS], p. 3). Het is echter pas op 5 juli 2025 dat u hier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (zie administratief dossier). Dat u pas zo laat na aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indiende, zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te hebben, is een eerste ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. Geconfronteerd met uw uiterst laattijdige verzoek om internationale bescherming, stelde u dat u in 2009 een verzoek tot regularisatie indiende met de hulp van een advocaat. Het verzoek werd volgens u afgekeurd (CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd waarom u nu pas asiel hebt aangevraagd in België, herhaalde u louter dat u niet terug kan keren naar Marokko en voegde u toe dat u hier in België niet kan leven zonder papieren (CGVS, p. 14). Deze verklaringen bieden echter allermindst verschuiving voor uw uiterst laattijdige verzoek. Dergelijke houding kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier dan nog bijna 16 jaar mee wacht alvorens een eerste asielaanvraag in te dienen, wijst erop dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. Wel integendeel, uw verklaring niet in België te kunnen leven zonder papieren wekt juist het vermoeden dat u de asielprocedure vooral aangrijpt om verblijfsdocumenten te bekomen, hetgeen niet het doel van deze procedure is.

Waar uw advocate opwerpt dat u al lange tijd geleden naar België kwam en het concept van asiel nog niet bekend was (CGVS, p. 15-16), moet worden geconcludeerd dat het Commissariaat-generaal al sinds 1988 beslissingen neemt in asielaanvragen. De verklaring dat het concept van asiel in 2009 – toen u hier aankwam – nog niet bekend was, kan absoluut niet worden weerhouden. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan bovendien redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich op een correcte manier informeert over de asielprocedure en de mogelijkheden omtrent het verkrijgen van internationale bescherming. Bovendien stelde u zelf in 2009 met de hulp van een advocaat uw regularisatieaanvraag ingediend te hebben, waaruit kan worden afgeleid dat u weldegelijk toegang had tot pertinente informatie – in zoverre uw advocaat het tegendeel beweerde (CGVS, p. 14-16). Eveneens werd u welgeteld dertien keer door de Belgische politiediensten gehoord en valt in de processen-verbaal terug te lezen dat u iedere keer gevraagd werd of u een asielaanvraag in België heeft ingediend. U antwoorde hier telkens “Nee” op (zie administratief dossier).

Hieruit moet worden geconcludeerd dat u reeds vanaf de eerste keer dat u in aanraking kwam met de Belgische politiediensten – op 4 september 2011 – op de hoogte was van de mogelijkheid om asiel te vragen én u daar bij alle volgende gehoren aan herinnerd werd. Er kan dus niet gesteld worden dat u niet wist van de mogelijkheid om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, noch dat u dit niet had kunnen weten. Evenmin kan dit uw uiterst laattijdige aanvraag – bijna 16 jaar na aankomst in België – verschonen.

Uw uiterst laattijdige verzoek om internationale bescherming wijst erop dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming en doet ernstig afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Deze vaststelling plaatst dan ook van in den beginne een ernstig voorbehoud bij de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen vrees voor vervolging.”

Verzoeker repliceert dat hij inderdaad in september 2009 in België aankwam en hij zijn beschermingsverzoek in juli 2025 indiende. Hij stelt dat toen hij zijn land ontvluchtte en in België aankwam, hij na enige tijd over regularisatiecampagnes hoorde en hij met beperkte kennis van zaken, de kans greep om op die wijze zijn papieren te krijgen. Verzoeker stelt dat het voor hem vooral van belang was om niet naar Marokko te moeten terugkeren en dat de wijze waarop dit werd bereikt voor hem minder pertinent was. Verzoeker vervolgt dat verweerder over het hoofd ziet dat heel veel personen, inclusief verzoekers om internationale bescherming, niet weten dat zij ook internationale bescherming kunnen verkrijgen op basis van de vrees die zij hebben omwille van hun geaardheid. Verzoeker stelt dat dit voor hem in casu eveneens het geval was en hij afkomstig is uit een land waar zijn geaardheid altijd gecriminaliseerd en gestigmatiseerd is geweest. Verzoeker betoogt dat hij het land ontvluchtte nadat zijn familie kennis kreeg van zijn geaardheid. Hij stelt dat hoewel verweerder terecht kan veronderstellen dat zijn advocaat hem zou geïnformeerd hebben over het bestaan van procedures om internationale bescherming, er geenszins van kan worden uitgegaan dat zijn advocaat hem spontaan zou informeren over de mogelijkheid asiel aan te vragen omwille van een vrees voor vervolging op basis van seksuele geaardheid, zonder enige kennis te hebben van zijn geaardheid, al zeker in een periode van ondertussen meer dan vijftien jaar geleden. Verzoeker vervolgt dat van hem evenmin verwacht kan worden dat hij zelf spontaan zijn geaardheid zou mededelen met zijn advocaat, na dit een heel leven lang verborgen te hebben moeten houden. Verzoeker benadrukt dat hij bovendien geen kennis had van de sociale context in België en de houding ten aanzien van personen die behoren tot de LGBTI-gemeenschap. Hij meent dat hij dit ontdekte nadat hij hier zijn leven begon uit te bouwen. Verzoeker stelt dat de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg voortvloeit uit een gebrek aan kennis en informatie over de mogelijkheid asiel aan te vragen op grond van zijn geaardheid, hetgeen hem niet kan worden verweten. Verzoeker betoogt voorts dat in dit verband het niet onbelangrijk is mee te nemen dat hij slechts naar school ging tot het tweede middelbaar en bijgevolg laaggeschoold is. Verzoeker stelt dat hij zich in België ook overwegend in precaire omstandigheden bevond en hij bijgevolg niet wist dat hij recht heeft op internationale bescherming. Verzoeker stelt dat het plausibel is dat personen die bescherming nodig hebben, pas zeer laat geïnformeerd worden over de mogelijkheid om een beschermingsverzoek in te dienen op basis van hun vrees voor vervolging vanwege hun seksuele geaardheid in geval van een terugkeer. Verzoeker benadrukt verder dat asielinstanties rekening moeten houden met de redenen die de verzoeker om internationale bescherming aanvoert om te verklaren waarom die zijn verzoek niet eerder heeft ingediend en deze autoriteiten deze redenen flexibel moeten beoordelen en rekening moeten houden met alle verklaringen van de verzoeker. Daarnaast betoogt verzoeker dat sommige personen specifieke moeilijkheden zullen ondervinden om hun beschermingsverzoek snel in te dienen en/of alle redenen bekend te maken die hen daartoe hebben aangezet. Verzoeker betoogt dat asielinstanties er rekening mee moeten houden dat bepaalde traumatische ervaringen, zoals onder meer vermijdingsgedrag en schaamte, invloed kunnen hebben op het vermogen van een persoon om internationale bescherming te verzoeken en hierbij alle redenen te vermelden die hem of haar daartoe hebben aangezet. Verzoeker stelt dat de kwetsbare situatie waarin een verzoeker om internationale bescherming zich bevindt, ook een factor is waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van een eventuele vertraging bij het indienen van het verzoek. Verzoeker beklemtoont dat het daarom belangrijk is om zo snel mogelijk na te gaan of er speciale procedurele behoeften zijn. Hij besluit dat onder kwetsbare personen er bepaalde profielen zijn die bijzondere voorzichtigheid vereisen, waaronder personen die behoren tot de LGBTQI+-gemeenschap.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen doch brengt hiermee en met zijn algemeen/theoretisch betoog geenszins overtuigende elementen bij die bovenstaande terecht bevindingen kunnen ontkrachten en zijn laattijdig beschermingsverzoek kunnen verschonen.

Immers wijst de Raad er samen met de commissaris-generaal op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, ook wanneer deze laaggeschoold zou zijn, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, quod non in casu.

Waar verzoeker benadrukt geen kennis te hebben gehad van de procedure om internationale bescherming in België, kan hij niet overtuigen. Immers diende hij in België evenwel een regularisatieverzoek in, hetgeen een uitzonderingsprocedure uitmaakt en raadpleegde hij hiervoor een advocaat waardoor het nog minder aannemelijk is dat hij niet op de hoogte zou zijn of werd gebracht van de gebruikelijke procedure inzake internationale bescherming. Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker

verschillende keren gehoord werd door de Belgische politiediensten en hij telkens negatief antwoordde wanneer hem gevraagd werd of hij een beschermingsverzoek in België had ingediend (zie administratief dossier), bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte was van de procedure om internationale bescherming. Wat betreft verzoekers betoog dat er evenmin van hem verwacht kon worden dat hij zelf spontaan zijn geartheid zou delen met zijn advocaat, oordeelt de Raad dat dit wel degelijk verwacht kan worden van een verzoeker om internationale bescherming die werkelijk een vervolgingsvrees koestert bij een terugkeer naar zijn herkomstland. Daarenboven kan verzoeker geenszins aannemelijk maken dat hij geen kennis had van de sociale context in België daar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij reeds toen hij naar België kwam, besepte dat hij het recht heeft om met mannen te gaan trouwen (persoonlijk onderhoud van 8 september 2025, p. 9).

Waar verzoeker in het kader van zijn persoonlijk onderhoud alsook in zijn verzoekschrift stelt dat hij slechts tot het tweede middelbaar naar school is gegaan en betoogt dat hij laaggeschoold is, stelt de Raad vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) evenwel verklaarde tot het vierde middelbaar onderwijs naar school te zijn gegaan (Verklaring DVZ van 25 juli 2025, p. 6). Iets verder in zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dan weer tot zijn zeventien of achttien jaar naar school te zijn gegaan (persoonlijk onderhoud van 8 september 2025, p. 5).

Gelet op verzoekers incoherente verklaringen besluit de Raad dan ook dat verzoekers ponering laaggeschoold te zijn geenszins aannemelijk wordt gemaakt te meer hij wel degelijk enige scholing heeft genoten en geen analfabeet is en hij ondanks zijn voorgehouden laaggeschooldheid toch heel wat werkervaring heeft en de nodige zelfredzaamheid heeft getoond wat betreft zijn verblijf in Nador waar hij overigens werk en huisvesting vond (persoonlijk onderhoud, p. 12) en zijn reis uit Marokko en parcours tot en in België waaronder een regularisatieaanvraag (DVZ-verklaring, p. 7, 13; persoonlijk onderhoud, p. 3, 13). Zodoende slaagt verzoeker er niet in een afdoende verklaring te bieden voor zijn afwachtende houding, waaronder zijn jarenlang verblijf in België zonder statuut, hetgeen niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relatieveert de ernst en de actualiteit van de ingeroepen vrees.

3.3.4.3. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geartheid wordt er in de bestreden beslissing inzake het algemeen kader op goede gronden gemotiveerd:

“U verklaart dat u de Marokkaanse nationaliteit bezit en vreest dat u bij uw terugkeer vervolgd zult worden (of bent geweest) wegens uw seksuele oriëntatie (CGVS, p. 7). Hoewel het Commissariaat-generaal uw seksuele oriëntatie niet in twijfel trekt, benadrukt het dat het feit dat u deel uitmaakt van de lgbt-gemeenschap in Marokko, op zichzelf niet voldoende is om, overeenkomstig artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, aanspraak te maken op de vluchtelingenstatus.

Uit de COI Focus Marokko “Seksuele minderheden” van 9 april 2025 (update), beschikbaar op <https://cgvs.cgra.govshare.fed.be/sites/morocco/basic/COI%20Focus%20Maroc.%20Minorités%20sexuelles.pdf>, blijkt dat de Marokkaanse samenleving in het algemeen geworteld is in conservatisme en traditionele, culturele en religieuze islamitische waarden. Seksuele relaties tussen personen van hetzelfde geslacht zijn illegaal in Marokko en worden bestraft met een gevangenisstraf. Sporadisch worden rechtszaken tegen de lgbt-gemeenschap op deze of andere gronden geregistreerd. Personen die tot een seksuele minderheid behoren, kunnen ook het slachtoffer worden van mishandeling en discriminatie zowel door de politie als door de Marokkaanse bevolking, zowel in de privésfeer als in het openbaar. Bovendien zijn de autoriteiten niet in staat, daadwerkelijk bescherming te bieden aan leden van deze gemeenschap. Bovendien geeft de politieke klasse blijk van een gebrek aan engagement op dit gebied.

Verschillende bronnen wijzen er echter op dat de behandeling van lgbtq-personen in Marokko sterk afhankelijk is van het profiel, waaronder regio van herkomst, geslacht, genderexpressie, sociale klasse en financiële onafhankelijkheid. Daarnaast hebben seculiere waarden en moderniteit aan invloed gewonnen in de Marokkaanse samenleving. Als gevolg daarvan neemt de zichtbaarheid van seksuele minderheden toe. Bovendien behandelen de media het onderwerp openlijker als gevolg van talrijke sensibiliseringscampagnes. Hoewel lgbt-verenigingen illegaal zijn in Marokko, zijn er verschillende activistische groepen die als niet-geregistreerde organisaties opereren en hulp bieden aan slachtoffers van homofobie geweld.

Concluderend blijkt uit de algemene situatie dat seksuele en genderminderheden in Marokko een risicogroep vormen. Deze vaststelling heeft ertoe geleid dat het Commissariaat-generaal zeer voorzichtig is bij het onderzoeken van verzoeken om internationale bescherming op basis van de seksuele oriëntatie van een verzoek(st)er uit dit land.

Op basis van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, is er momenteel echter geen sprake van algemene vervolging van personen die tot de lgbt-gemeenschap behoren in Marokko. Daarom kan er niet a priori van worden uitgegaan dat elke lgbt-persoon in Marokko het risico loopt te worden vervolgd alleen wegens zijn seksuele geartheid. Daarom moet u in concreto aantonen dat u persoonlijk reden hebt om te vrezen voor vervolging in uw land.

Om de hieronder uiteengezette redenen bent u er echter niet in geslaagd, het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming concreet aan te tonen.”

Verzoeker verwijst naar algemene landeninformatie, rechtspraak van het HvJ, van het EHRM en 's Raads rechtspraak doch brengt met dergelijke informatie die in dezelfde lijn ligt als de door verweerder gehanteerde landeninformatie geenszins dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande analyse.

Verzoeker benadrukt de situatie van homoseksuelen in Marokko en meent tot een specifieke sociale groep te behoren omwille van zijn homoseksuele geaardheid, doch gaat er hiermee aan voorbij dat – hoewel in de bestreden beslissing en in verweerders nota rekening wordt gehouden met de precaire situatie van homoseksuelen in Marokko – in casu geen informatie voorligt waaruit blijkt dat het louter behoren tot de sociale groep van homoseksuelen volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat er sprake is van groepsvervolging, waardoor in dit verband individuele elementen dienen aangereikt te worden om een vrees, als homoseksueel te concretiseren. Een loutere verwijzing naar de huidige algemene situatie in Marokko is onvoldoende om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker blijft hiertoe, met de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, rechtspraak en de volharding in zijn verklaringen, in gebreke.

De Raad bemerkt nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens concreet ingegaan op verzoekers vrees gedood te worden vanwege zijn homoseksuele geaardheid bij een terugkeer naar Marokko.

Zo wordt er hieromtrent in de eerste plaats concreet overwogen:

“Zo stelde u “wegens de dreiging van een serieuze moord” vertrokken te zijn uit Marokko, maar u gevraagd daar meer over te vertellen kwam u niet verder dan dat u 100% zeker bent dat ‘ze’ u gewoon gaan vermoorden. Nogmaals gevraagd meer de vertellen over die dreiging van moord, antwoordde u dat uw broer het directe telefoonnummer van uw moeder had weggehaald toen hij ontdekte dat jullie nog contact hadden. Eveneens stelde u dat u niet meer met uw broer en vader spreekt en dat u uw moeder contacteert via uw buurvrouw in Marokko (CGVS, p. 7). Hieruit dient te worden afgeleid dat u bij een terugkeer naar Marokko een vrees koestert ten aanzien van uw eigen familie. U antwoordde echter tot tweemaal toe naast de vraag, waarna de vraag een derde keer werd gesteld. U verklaarde daaropvolgend dat uw broer de telefoon vastpakte terwijl u met uw moeder in gesprek was en hij u vertelde dat u geen goede moslim bent, dat u een jood bent en dat u het telefoonnummer van uw moeder moest vergeten (CGVS, p. 7). Dit kan echter allerminst aangemerkt worden als zijnde een werkelijke doodsb bedreiging. Eveneens stelde u dat uw vader u uit het familieboekje wilde laten verwijderen, als de wet dat zou toestaan (CGVS, p. 7). Dit komt neer op een dreigement om u te verstoten van de familie, hetgeen uiteraard betreurenswaardig is te noemen, maar ook dit kan allerminst worden aangemerkt als een doodsb bedreiging. Een laatste keer gevraagd meer te vertellen over de bedreigingen die u zou hebben ontvangen, herhaalde u dat u niet met uw vader en broer kan spreken. U stelde uw andere broer in Mechelen te zijn tegen gekomen maar hij zou u hebben geduwd in plaats van goeiendag te zeggen (CGVS, p. 7-8). Met deze verklaringen blijft u hangen in algemeenheden en slaagde u er niet in doorleefd en gedetailleerd te spreken over de vermeende bedreigingen die u in Marokko zou hebben ontvangen wegens uw geaardheid. Uw verklaringen duiden absoluut niet op “serieuze” doodsb bedreigingen, zoals u het zelf noemde, noch op enige andere werkelijke intenties tot vervolging van uw persoon zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie (CGVS, p. 7). Bijgevolg maakte u niet aannemelijk in Marokko vervolgd te zijn vanwege uw homoseksualiteit, noch maakte u aannemelijk bij terugkeer naar Marokko te moeten vrezen voor vervolging. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u nog twee jaar in de naastgelegen kustplaats Nador verbleef, nadat uw familie op de hoogte was geraakt van uw geaardheid (CGVS, p. 9). U stelde dat uw vader “razend” was toen hij vernam van uw relatie met A. en hij was u samen met uw broer “serieus aan het zoeken” (CGVS, p. 9). U gevraagd te vertellen over hoe zij u dan probeerden te vinden, kwam u niet verder dan dat ze serieus bezig waren om u te zoeken (CGVS, p. 9-10). Met dit antwoord valt u in herhaling en blijft uit uiterst vaag. Opnieuw geraakt u in wezen niet verder dan blote beweringen en slaagt u er geenszins in om deze enigszins te concretiseren. Hiermee maakt u dan ook allerminst aannemelijk dat u in Marokko diende te vrezen voor uw familie.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen doch brengt geenszins valabele elementen bij die bovenstaande terechte weigeringsmotieven kunnen ontkrachten noch zijn weinig doorleefde, weinig gedetailleerde en vage verklaringen kunnen verschonen.

Daarnaast bemerkt de commissaris-generaal met reden dat wanneer verzoeker gevraagd werd of hij na het verlaten van zijn ouderlijk huis nog problemen heeft ondervonden vanwege zijn geaardheid, hij antwoordde dit niet te weten:

“U heeft geen nieuws over uw familie en zelfs uw moeder weet niets (CGVS, p. 13). Vervolgens gevraagd of u tijdens uw verblijf in Nador problemen heeft ervaren vanwege uw geaardheid, antwoorde u ontkennend en stelde u dat niemand wist van uw geaardheid (CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen mag aldus nergens blijken dat u gedurende uw verblijf in Nador enige problemen met uw familie zou hebben ervaren. Daar komt bij datwaar u in eerste instantie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde in Nador enkel naar buiten te gaan voor uw werk en ook daar niet veilig te zijn (zie Vragenlijst CGVS d.d. 25.07.2025, vraag 5), u tijdens het onderhoud van het CGVS dan weer stelde dat u soms wel naar een café ging, dat u ging wandelen en dat u voor uw baas kleine boodschappen deed of naar de bakkerij ging toen u in Nador verbleef (CGVS, p. 13). U stelde daar niets speciaals te doen en niemand was op de hoogte van uw geaardheid, maar u ging wel naar het café – waar u ook gewoon mensen tegen kwam (CGVS, p. 13). Dit ondermijnt uw eerdere verklaring bij DVZ ten zeerste, daar u weldegelijk andere plekken bezocht in Nador buiten uw werk. Evenmin hield u zich schuil of leefde u in totale afzondering, waardoor gesteld kan worden dat u zonder noemenswaardige problemen in staat was om in Nador te verblijven. Dat u omtrent dermate fundamentele elementen bepaald geen coherente verklaringen aflegt, plaatst verdere twijfels bij uw alreeds behoorlijk aangetaste algehele geloofwaardigheid. Indien uw familie daadwerkelijk naar u op zoek was, is het allesbehalve logisch dat u twee jaar lang openlijk in Nador kon verblijven zonder dat zij u zouden vinden. Indien uw familieleden het werkelijk zodanig op u gemunt zouden hebben dat zij u zouden willen vervolgen, zouden zij hiertoe in wezen reeds alle kansen hebben gehad, in casu quod non. Het feit dat u verder geen problemen hebt ondervonden met uw familie en u nog twee jaar zonder meer in Marokko kon verblijven en dit terwijl uw beweerde vervolgers al op de hoogte waren van uw geaardheid, doet ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees voor uw familie bij terugkeer naar Marokko. U bent er niet in geslaagd om doorheen uw verklaringen enigszins aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst werkelijk door uw familieleden zal worden vervolgd.”

Verzoeker repliceert dat hij ook op het CGVS aangaf dat hij geen andere plaatsen bezocht in Nador en enkel op de boerderij (zijn werk) bleef. Vervolgens stelt verzoeker dat hij af en toe wel aangaf naar een café te gaan, hij ging wandelen en naar de bakker ging of boodschappen deed voor zijn baas. Verzoeker betoogt dat het feit dat hij naar de bakker ging of boodschappen deed voor zijn baas, aldus overeenstemt met de verklaringen die hij gaf bij de DVZ. Verzoeker betoogt dat hij daar immers stelde dat hij enkel naar buiten ging voor zijn werk en hij daarnaast aanvullend op het CGVS aangaf dat hij, op de occasionele wandeling of cafébezoek na, de boerderij niet buiten kwam. Hij benadrukt dat hij eerder in het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij niet naar buiten durfde en er bijgevolg geenszins sprake is van een tegenstrijdigheid. Verzoeker beklemtoont dat hij geen incoherente verklaringen geeft en dat hij, ondanks gewag te maken van de wandelingen en cafés, zijn tijd in Nador ervaaarde als een periode waar hij vooral binnen bleef en dit zijn beleving en realiteit weerspiegelt. Verzoeker betoogt dat de enkele momenten waar hij naar buiten ging, geen afbreuk doen aan het feit dat hij hoofdzakelijk binnen bleef uit angst en dit dan ook hetgeen was dat hij bedoelde. Hij stelt dat volledigheidshalve ook benadrukt dient te worden dat hij zijn geaardheid in Nador volledig geheimhield en in tegenstelling tot in Tazaa, hij in Nador geen relaties had. Verzoeker stelt dat in dat opzicht de vraag of hij al dan niet binnenbleef niet pertinent is, hij hield zijn geaardheid namelijk geheim en hij had daardoor geen problemen.

Verzoeker houdt vast aan zijn verklaringen op het CGVS doch kan hiermee geenszins zijn incoherente verklaringen verschonen. Vooreerst wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die coherente en eenduidige verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu zijn verblijf in Nador en zijn vrees aldaar. Daarnaast wijst de Raad erop dat het moeilijk te rijmen valt dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat het in Nador niet veilig was, hij enkel naar buitenging om te werken en hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanvankelijk verklaarde dat hij niet naar buiten durfde te gaan, doch hij eveneens verklaarde naar de boerderij te gaan, soms naar een café te gaan alwaar hij mensen tegenkomt en zijn baas hem soms naar de bakkerij stuurt om gewoon kleine boodschappen te doen (persoonlijk onderhoud van 8 september 2025, p. 13). Daargelaten verzoekers verklaringen dat hij zijn homoseksuele geaardheid in Nador verborgen hield, kan worden aangenomen dat hij zich wel degelijk buitenshuis begaf voor andere activiteiten dan zijn werk en daarbij geen problemen ondervond hoewel hij aldaar er ondanks zijn verborgen geaardheid, ook in slaagde homoseksuele interacties te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 10-11).

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op correcte wijze gemotiveerd dat er evenmin uit verzoekers verklaringen enige andere aanwijzingen naar voren komen die zouden wijzen op een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde wegens zijn seksuele oriëntatie:

“In deze, en niet in het minst, verdient opmerking dat u in Marokko zeer openlijk uw seksualiteit beleefde. Zo ging u naar andere dorpjes, cafés of hammams als u opzoek was mannen om seks mee te hebben (CGVS, p. 10). Als u dan gevoelens bij uzelf en bij de andere man voelde, dan gingen jullie naar hem, naar u of zelfs gewoon naar het toilet om seks te hebben (CGVS, p. 11). Zo leerde u bijvoorbeeld ook uw andere partner, H., in het café kennen waar jullie samen sigaretten rookten, dicht bij elkaar stonden en elkaar een beetje betastten (CGVS, p. 11). Seks hadden jullie enkel in de woning waar H.samen met zijn ouders verbleef (CGVS, p. 11). Dit kan niet meteen beschouwd worden als voorzichtig gedrag om uw geaardheid te verbergen, wat toch verwacht kan worden gezien u destijds al wist dat homoseksualiteit in Marokko niet is

toegestaan en niet zou worden geaccepteerd door de gemeenschap (CGVS, p. 9). Dit gedrag ondermijnt uw vermeende vrees voor vervolging ten zeerste.”

Verzoeker volhardt wederom in zijn verklaringen maar brengt geen valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen die steun vinden in de door hemzelf geschetste context.

Voorts motiveert de commissaris-generaal op terechte wijze:

“Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u nog contact heeft met uw buurvrouw en uw moeder in Marokko (CGVS, p. 4, 7). Ook met uw zus R., die in België verblijft, heeft u regelmatig contact (CGVS, p. 5). Via hen heeft u kennis van de huidige regels en normen die gelden in Marokko. Eveneens woonde tot uw 24e levensjaar in Marokko, waar u gedurende lange tijd in staat was om een zeer openlijk leven te leiden als homoseksueel (zie supra). Hierdoor weet u hoe u met de geldende regels en normen om moet gaan, hetgeen blijkt uit uw verklaringen omtrent uw vrienden en kennissen in Marokko, wat toont dat u in staat was om een sociaalnetwerk op te bouwen (CGVS, p. 6). Uw kennis van de geldende regels en normen, het contact met uw familie en uw sociale vaardigheden stellen u in staat om bij terugkeer naar Marokko uw leven opnieuw vorm te geven. Overigens bent u in Marokko naar school gegaan en bent u er na uw middelbare studies steeds aan het werk geweest (CGVS, p. 3, p. 5-6). Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Marokko op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Marokko zou kunnen terechtkomen in precaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen. Dat u bij terugkeer naar de Marokkaanse samenleving dient te vrezen voor vervolging, maakt u aldus allerminst aannemelijk.”

Verzoeker betoogt dat hij bij het contact met zijn zus en moeder enkele bemerkingen wenst te maken. Hij benadrukt dat zijn zus in België en niet in Marokko woont, waardoor hij niet op haar zal kunnen terugvallen bij terugkeer. Verzoeker stelt dat bovendien dat de contacten met haar beperkt zijn en tegen de wil zijn van haar man, die weigert hem te zien. Verzoeker stelt verder dat zijn moeder nog contact heeft met hem, maar dit buiten de kennis van haar man en zonen om doet en zij hem allen uit hun leven verstiten hebben omwille van zijn geaardheid. Verzoeker stelt verder dat de contacten die zijn moeder met hem onderhoudt stiekem zijn en hij bij terugkeer hij bijgevolg geenszins zou kunnen steunen op zijn familie, en evenmin op zijn moeder, die samenwoont met zijn vader en broer. Verzoeker betoogt voorts dat de buurvrouw waar verweerder gewag van maakt, een loutere tussenpersoon is die hem en zijn moeder in staat stellen met elkaar te communiceren en zij louter een kennis is en geen deel uitmaakt van zijn sociaal netwerk. Hij betoogt verder dat hij veel kennissen had in de omgeving, maar dat deze geen partners of dichte vrienden waren en het bijgevolg onduidelijk is hoe verweerder hieruit afleidt dat hij een groot sociaal netwerk heeft gehad en grote sociale vaardigheden heeft, die hem zouden helpen bij terugkeer in Marokko. Waar verweerder verwijst naar het feit dat verzoeker tot het tweede middelbaar onderwijs naar school is gegaan en hieruit concludeert dat hij een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt, stelt verzoeker dat echter, niet onbelangrijk, hij zijn studies noodgedwongen stopte in het tweede middelbaar en deze dus niet beëindigde. Verzoeker besluit dat verweerder deze informatie achterwege laat. Tot slot benadrukt verzoeker dat zijn werkervaring zich tot de landbouw beperkt en in Nador hij een jaar bij dezelfde boer werkte.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog waarin hij volhardt in zijn verklaringen en bovenstaande terechte bevindingen die volgen uit de door hemzelf geschetste context, bekritiseert in geen geval in om de hoger weergegeven motieven te ontcrachten. In de bestreden beslissing wordt immers met reden aangestipt dat verzoeker nog contact heeft met zijn moeder, met zijn zus en hij veel kennissen heeft waar hij woonde doch wordt er in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geenszins gesproken van een “groot sociaal netwerk” (persoonlijk onderhoud van 8 september 2025, p. 6). Verder oordeelt de Raad dat de ponering dat de buurvrouw van zijn moeder een loutere kennis zou zijn, geenszins afbreuk doet aan het feit dat zij verzoeker helpt om contact te hebben met zijn moeder. Bovendien stipt de Raad aan dat verzoeker verklaarde dat hij met deze buurvrouw op school heeft gezeten (persoonlijk onderhoud, p. 6).

Waar verzoeker tracht het contact met zijn zus te minimaliseren, kan hij allerminst afbreuk doen aan het feit dat hij op heden nog contact heeft met zijn zus in België. Daarenboven wijst de Raad op verzoekers tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaande de verblijfplaatsen van zijn zussen. Immers verklaarde hij bij de DVZ dat zijn negen zussen nog in Marokko zouden wonen (Verklaring DVZ van 25 juli 2025, p. 9).

Daargelaten verzoekers post-factum nuanceringsen over zijn zelfredzaamheid, kan hij geen ander licht werpen op de vaststelling dat hij wel enige scholing heeft genoten, hij geen analfabeet is en hij werk en huisvesting in een boerderij in Marokko had gevonden en hij ook in België werkervaring heeft opgedaan, waardoor redelijkerwijze besloten kan worden dat verzoeker voldoende zelfredzaamheid heeft getoond. Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde bij de DVZ en tijdens zijn persoonlijk onderhoud over zijn middelbaar onderwijs (zie supra) en hij geenszins tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij slechts voor één jaar werkte op de boerderij (persoonlijk onderhoud van 8 september 2025, p. 13).

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad volgende terechte bevindingen tot de zijne:

“Ten slotte, in zoverre u aanhaalde dat uw partner in Marokko door zijn familie zou zijn vermoord na de ontdekking van jullie relatie, moet worden geconcludeerd dat u hieromtrent geen documenten hebt voorgelegd (CGVS, p. 6-7). Bijgevolg berusten uw verklaringen louter op blote beweringen, waardoor het voor het CGVS onmogelijk is om hieraan geloof te hechten. Zelfs als het CGVS uw verklaring zou volgen - in casu quod non - betekent het feit dat uw partner vermoord werd door zijn eigen familie niet automatisch dat u voor hetzelfde moet vrezen. Zo blijkt reeds uit bovenstaande uiteenzetting dat u geen gegronde vrees heeft voor vervolging door uw eigen familie. Evenmin maakte u tijdens het persoonlijk onderhoud melding van enige vrees voor de familie van uw partner in Marokko. U werd meermaals gevraagd naar de redenen die u zouden verhinderen terug te keren naar Marokko en u kreeg de mogelijkheid om bijkomende elementen over uw problemen toe te voegen, maar op geen enkel moment gaf u aan te vrezen voor de familie van de – door u beweerde – vermoorde partner in Marokko (CGVS, p. 7, 14-15). Gelet op het voorgaande kan dan ook niet worden aangenomen dat u in Marokko een gegronde vrees hebt voor vervolging door de familie van uw (gestelde) overleden partner.”

Waar verzoeker nog ingaat op de risicobepalende omstandigheden waaronder het profiel, de regio van herkomst, het geslacht, de genderexpressie, de sociale klasse en financiële onafhankelijkheid en tevens de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande de seculiere waarden, moderniteit en zichtbaarheid bekritiseert, wordt op het volgende gewezen.

Verzoeker betoogt dat personen die behoren tot de arbeidersklasse of de middenklasse meer risico lopen op gewelddadige aanvallen waarbij hij nuanceert dat de bescherming geenszins absoluut is. Verzoeker licht toe geen deel uit te maken van de intellectuele elite daar hij laaggeschoold is en afstamt van een landbouwersfamilie. Hij geeft verder aan dat hij, op stiekem contact met zijn moeder na, in Marokko geen opvangnet meer heeft. Verzoeker stelt dat hij het land in 2009 verliet en sindsdien niet meer teruggekeerd is en er volledig van vervreemd is. Verzoeker meent dan ook dat hij bij terugkeer nergens terecht zal kunnen en in een precaire situatie terecht zal komen. Verder wordt in het verzoekschrift betoogd dat verzoekers strafrechtelijk verleden en drugsafhankelijkheid bovendien factoren zouden kunnen zijn die leiden tot marginalisatie en dat als hij er ondanks de moeilijkheden in zou slagen werk te vinden, dit dan ongetwijfeld in de arbeidssector zou zijn. Verzoeker betoogt dat hij deel zou uitmaken van een ‘lagere’ socio-economische klasse en bijgevolg meer risico zou lopen om slachtoffer te worden van geweld, discriminatie en vervolging omwille van zijn geaardheid. Ook stipt verzoeker aan dat in het geciteerde landenrapport gesteld wordt dat de zichtbaarheid sterk afhangt van het milieu waartoe iemand behoort en in liberale en stedelijke milieus mensen zich vrijer kunnen uitdrukken in het openbaar, dit in tegenstelling tot rurale gebieden. Verzoeker benadrukt dat hij afkomstig is uit een boerendorpje.

Verzoeker slaagt er met dergelijk betoog evenwel niet in om een concreet risico op vervolging aannemelijk maken. De Raad wijst in dit verband allereerst op bovenstaande vaststellingen inzake verzoekers laattijdig beschermingsverzoek, zijn vage en weinig doorleefde alsook incoherente verklaringen (supra) en wijst daarnaast op verzoekers zelfredzaamheid. Ondanks zijn betoog rond zijn afstamming en sociale klasse, herhaalt de Raad dat verzoeker wel degelijk enige scholing heeft genoten en geen analfabeet is en hij ondanks zijn voorgehouden laaggeschooldheid toch heel wat werkervaring heeft en de nodige zelfredzaamheid heeft getoond wat betreft zijn verblijf in Nador waar hij overigens werk en huisvesting vond en daarna wat betreft de reis uit Marokko en parcours tot en in België waaronder een regularisatieaanvraag.

3.3.4.4. Tot slot oordeelt de Raad dat verzoeker geen gegronde vervolgingsvrees weet aannemelijk te maken wegens het irregulier verlaten van het Marokkaans nationale grondgebied, hetgeen naar Marokkaans recht strafbaar is en waarbij verzoeker stelt dat bij een eventuele ondervraging zijn vertrekredenen en zijn geaardheid aan het licht zouden kunnen komen, hetgeen dan weer zou kunnen leiden tot vervolging omwille van zijn geaardheid.

De Raad benadrukt in de eerste plaats dat uit bovenstaande vaststellingen afdoende is gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Marokko geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade, aannemelijk heeft gemaakt omwille van zijn homoseksuele geaardheid (supra). Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker heeft verklaard nooit eerder problemen te hebben ondervonden met de autoriteiten in zijn land van herkomst en evenmin ooit te zijn gearresteerd (Verklaring DVZ van 25 juli 2025). Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zijn thans voor het eerst in het verzoekschrift opgeworpen vrees wegens het illegaal verlaten van Marokko niet eerder heeft aangevoerd, hetgeen reeds afbreuk doet aan de ernst en geloofwaardigheid van deze beweerde vrees. Verder blijkt uit de algemene landeninformatie, zoals bijgebracht middels verweerders nota, geenszins dat teruggekeerde onderdanen daadwerkelijk problemen ondervinden op de luchthaven of elders op het grondgebied, ook niet wanneer zij het land illegaal hebben verlaten en/of een verzoek om internationale bescherming in België hebben ingediend en/of aldaar hebben verbleven (COI Focus : *“Maroc Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays”* ; van 11 juni 2025, p. 11). Hoewel wordt aangegeven dat personen die het land illegaal hebben verlaten, kunnen worden onderworpen aan een grondig verhoor met het oog op het verzamelen van informatie over irreguliere migratie, en dat zij op grond van de geldende Marokkaanse wetgeving kunnen worden veroordeeld tot een geldboete of een gevangenisstraf van maximaal zes maanden, blijkt evenwel dat deze straffen in de praktijk zelden worden toegepast voor een duur van meer dan vijftien dagen detentie.

De Raad stipt ten slotte aan dat gerechtelijke vervolging wegens een illegale uitreis op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Elke soevereine staat beschikt immers over de bevoegdheid om zijn beleid inzake irreguliere migratie op zijn grondgebied te bepalen. Vervolging of bestraffing wegens een illegale uitreis kan in beginsel niet worden aangemerkt als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag van Genève, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Daartoe is vereist dat de opgelegde straf, dan wel de uitvoering ervan, een onevenredig of discriminerend karakter vertoont. Een gevangenisstraf van maximaal zes maanden kan in casu evenwel in de geschetste omstandigheden niet als onevenredig worden beschouwd.

3.3.4.5. Verzoeker betwist de in de bestreden beslissing opgenomen motivering inzake de overgemaakte opmerkingen niet en doet er bijgevolg geen afbreuk aan. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

3.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.10. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU